

העם

הי דרומה!

זרפל סמך עסף את לונדון, העלים את האורחים הרועדים מקור. שלג עבה כיסה את ערי איטליה, חסם כבישים בדרום צרפת. ליד תנורים לוחטים הצטופפו אנשים רטובים, חלמו על בוא החורף. אפי במדינת ישראל זרקו האנשים את מעליהם וסודריהם לפניהם, חלמו על בוא החורף. אפי שר היה לחשוב כי קרה משהו לכדור הארץ, וכי ארץ-ישראל זזה באופן פלאי, אל הצד הכדור הדרומי, בו שורר קצת הקיץ בהתאם לכל חוקי הטבע. רוח שרב הצמיחה את הדרומות הישראלים, ייבשה את האדמה. אנשי המדע הודיעו כי שרב זה מקורו בלב הים התיכון, הפריחו בואת את ההשערה ש' הוא בא מפראג. אך אין ספק שהמשפט הגדול, שנשתיים בהריגת 8 יהודים י"ז נוצר רים כפושעים ציונים, הוסיף לחרום הרומה חשובה לחימום הירוחות. פצצה פוצצה, אסי פות נופצו, נאומים לוחטים נשפכו לתוך ה' חלל.

לא פחות חם היה המאבק על בחירת הנשיא החדש, מאבק שגם הוא הזכיר יותר את ה' אקלים המסורתי באחת ממדינות אמריקה הדרומיות. בתצורה הכדור הצפוני היה מחזה זה בלתי-מקובל למדי.

שום דבר לא נשאר קר וצונן — מלבד לבנות-הגלידה של חברת ארטיק, שהוסיפו באמצע החורף, לשמש נושא ללקוקן של אל' פי לשונות צחות ורוות, אשר התפנו לשעה קלה מיוכחים פוליטיים.

מדיניות

האהבה שנאמה

התלונן אבא אבן, באנגלית מצוחצחת: כל ויכוח על ארץ-ישראל באו"ם תזוז על קודמו, ללא כל חילוש. הוא הביע בואת את הפיהוק הכללי של כל חברי העצרת המסכנים. כי ברשימת הנושאים המשעממים, שהויכוח עליהם הוא חסר כל תכלית ותועלת, מתחרה 'בעית ארץ-ישראל' על המקום הראשון (יחד עם בעית קאשמיר).

נציגי הערבים, שופעים תמימות נפגעת והתמרמרות מוסרית, דרשו, כדרכם, שיש לראות תכבד את החלטות או"ם, תחת על ה' גלל המערבי, מלה, לוד, מגדל גר ועוגיה אל-חפיר, תחזיר את כל הפלטיים. הם שכחו להזכיר שהם הם אשר הפרו את החלטת או"ם, פלשו אל מעבר לגבולות האדניה ה' עברית, שנקבעו על ידי האו"ם.

אמר נציגי ישראל: אם יקבלו את טענות הערבים, יוכל להבא כל אדם להפר את הח' לית או"ם בנסותו להשיג יותר כיבוח הנשק, השלל בטוח שאם ייכשל הנסיון יקבל בכל זאת את אשר הוצע לו בשלום. אולם גם נציגי זה לא התחמם לדבר ברצינות יתר: הוא ידע כי מאז בריאת העולם נשאר הנשק הפוסק האחרון.

בתום הדיון הרימו הנציגים את ידיהם ל' הצבעה. קיבלו החלטה שנודעה מאולם השי' בות ישר' לתוך ארכיון ההיסטוריה. איש לא הטיל ספק בהן שבעת ארץ-ישראל תכלל בסדר היום גם בשנה הבאה, השנה שלאחריה, והשנה שלאחרי זו. כאהבה ראשונה שנאספה בזמן על המאהב, שוב לא היתה אפשרות להפטר ממנה.

מפלגות

הרקולם באשק שפיים

היו ימים בהם הקיבוץ המאוחד דמה ב' מעשי הרקולס הגיבור. בארץ כולה לא היה שני לו. אולם הוא שכח מה היה סופו של איש האגדה היווני.

אלמלא שכח היה זוכר כי היה זה סוף עגנום מאד. הרקולס ציחה על נאסוס, שהיה חצוי אדם וחצוי טוס, להעביר את אשתו אל מעבר לנהר. נאסוס התעלל באשה, והרקולס הסיק את המסכה: הוא פגע בנאסוס בחץ מורעל. כנקמה נתן נאסוס את החולצה ל' אשה, וזו מסרה אותה להרקולס. כשלבש אותה הגיבור, ניבן לודעת שהיא שורפת את עורו אך ששוב אינו יכול לפשטה. ביאושו הטיל את עצמו לתוך מדורה.

כשלבש הקיבוץ המאוחד את החולצה ה' המפ'מית לפני שלוש שנים, קרה לו בדיוק אותו הדבר. החולצה שרפה את גופו. אולם הוא לא יכול עוד לפשוט אותה מבלי להוריד את עורו. היה ברור כי פילוג במפ'ם יגרם לפילוג בקיבוץ המאוחד. פילוג שני כזה (אח' רי פרישתו אנשי מפא"י מן הקיבוץ) היה יכול להסתיים רק כמו התקפת-לב שניה: במות החולה.

לכן שח הקיבוץ כשגרם ענין מרכזי אורן לזעזוע בקיבוץ הארצי של השומר הצעיר, הארגון הקיבוצי השני במפ'ם. סברו אנשי הקיבוץ המאוחד: הפעם יפרדו גם אנשי השומר הצעיר ממשנה סנה. שני ארגוני-הקי' בוצים יתפלגו יחדיו מן האגף השמאלי הקי' צוני, שלמות הקיבוץ הישמר.

אולם קינתיים גילה גם השומר הצעיר שקל ללבוש חולצה מלפשוט אותה. השפעתו של משה סנה הפכה מכרעת בקיבוצים הצעירים. מאיר יערי ביקש להתייצב בגלוי לימין מרכזי אורן ולהפיר את מרות הקומאינפורם, אולם הוא גילה שהקיבוץ הארצי שוב לא ילך אחריו בשלמותו, כפי שעשה משך דור שלום. הוא הוריד את דגלו כדי לשמור על אחדות הקבוץ, הקדושה בעיניו מכל הצהרה חולפת.

לפועלים אין מה להפסיד, מלבד כבליהם, אמר קארל מארכס. אולם כמעט לכל מנהיגי מפ'ם היה מה להפסיד. האיש האחד שהיה מסוגל ללכת בדרך עד הסוף, כי עליו לא רבצה החירות לשלמותם של קבוצים, היה משה סנה. לבו היה סמוך ובטוח שהוא היה הצוחק האחרון. הקבוץ המאוחד קיבל החל' טה ציונית תוקפנית בכינוסו בשמיים בשבה, השומר הצעיר ניסה לנסח בכינוס שני סברה שתשביע את רובו של מחנה המהפכה, מבלה לפגוע בכבש הציוני. שניהם חיפשו מוצא שיציל אותם מפילוג — ומהרס קיבוציהם.

צבא

דגל יד ליד

מיניסטרס באים והולכים — אך הקצונה לעולם תעמוד... זהו המצב, לפחות במדי' נות וותיקות, אשר לקציניהן מסורת וגאחה. כיתתית. הם לא יסבלו התערבות רבה מדי של פוליטיקאים, ואפילו אנשים כמו היסלר ומוסוליני, בבקשם לחולל מהפכות בסגל ה' קצונה של ארצותיהם, נאלצו ללחום על כך משך שנים רבות, בהצלחה מעטה.

במדינת ישראל המצב הפוך. הקצינים צעירי רים וטריים, ואילו דוד בן-גוריון לעולם עז' מד. בהסתדרות, בסוכנות, בממשלה, היתה ויש לו מרות מותלטת על כל הנעשה בשרר' תים המזוינים.

השבוע עמד בי, גי', שופע עלומים ובטחון עצמי, בין שורה של שרי-ממשלה ושורה של אלופי-צבא, פיקח על העברת דגל הרמטכ"ל מידו יגאל ידן לידו מרדכי (מוטקה) מקלף. החילופים לא באו במפתיע. דובר עליהם משך חדשים.

מרדכי מקלף, הרמטכ"ל השלישי של צה"ל, חייל בפלוגות-האש של יוגניס, מייגר בצבא הבריטי (שם עבר כמעט את כל הקורסים האפשריים) ומגיד בראשית מלחמת העצמ' אות, ידוע כצעיר שקדן ונחוז בבריות. תכונה זו מהווה את ההבדל בין הרמטכ"ל היוצא לרמטכ"ל הנכנס. יגאל ידן נחשב לקצינ' המטה המוכשר ביותר של צה"ל בימי המל' חמה. כמפקד וכמעצב-דמות אין הוא יכול להשתוות לאישים מסוגם של יגאל און ושמועון אבידן, אך כאיש התכנון וההלכה אין למעלה ממנו.

יגאל התנגד. כשעלה יגאל למקום ה' ראשון לפני כשלוש שנים, לא היתה גישתו הצבאית בחוקת נעלם. מאז ראשית הויכוח ההיסטורי על אופי ההגנה, כשהתייצבו יצחק שדה, ישראל גלילי ומשה סנה כנגד דוד בן-גוריון, יעקב דורי ויוסף אבידן, נמנה יגאל בכל זאת, כשנתמנה לרמטכ"ל, פעמה היה אלופי-הפלמ"ח שתחפוטו התקחה על ינסה ליצור פשרה מעשית בין שתי הגישות. תקווה זו התבדתה.

עם מסירת הדגל למרדכי מקלף שוב אין כל מקום להשערות מסוג זה. אופיו של צבא ההגנה נקבע לצמיתות, והוא נקבע על-ידי דוד בן-גוריון.

דת

דם הבנות

טיטוס, הקיסר הרומי, לא תאר לעצמו, און הסתם, שיבוא יום בו יתקשר שמו עם פועלי אגודת-ישראל. אפשר לסלוח לו על כך — גם איציה מאיר לויין הקרוב יותר לעינינו אנו דת ישראל, לא תאר לעצמו עוד לפני חודש

שיקרה אשר קרה. פועלי אגודת ישראל נוצ' צים חרב בלב היהדות הדתית כטיטוס בשע' תו, שנעץ חרב בפרוכה המיקוש, ועקו אני שיו.

אולם פועלי אגודת-ישראל נהגו לפי הגיון צולל, אולי צולל מדי. כשהצטרפו, לפני שנה, לקואליציה הממשלתית, יחד עם אגודת-ישר' ראל, סרב בי. גי' למסור להם כסא בממשלה. הגימוק: לשתי הסיעות של אגודת ישראל,

דמויות של

האיש שהיה בכל מקום

במשרדו המרתה, המסוור למופת, ישב ליד שולחן ה' כתיבה החשוף, האיש שרדיו פראג כינה אותו 'מרגל ציוני, סיכן אימפריאליסטי ופושע בינלאומי'. האיש: אהוד אב' ריאל, עוסק באותו חזר בתפקיד הנראה אמור במקצת בהש' חוזה לעברו הססגוני. המקום: הבנין בו שכנו בזה אחר זה, בנורדירומא. מקפת פלוגה קרבית ירושלמית, בנג' לאומי לישראל. על דלת החדר מצטעו שלט קסן: 'המנהל הכללי של אוצר המדינה'.

שם המשפחה הקודם של האיש, איבראל (גרמנית: 'בכל מקום') התאים יותר לתפקידו בעבר. בשנותיה הגורליות של מדינת ישראל המתהווה היה אבראל באמת 'בכל מקום'. הוא היה אחד מסוכניה העיקריים, מילא תפקיד מרכזי באותו שטח-הפקר ביחסים בינלאומיים שאפשר לכנותו בתואר 'דיפלומטיה', אבל נוהגים לקרוא לו גם 'ריגול'.

ע'ת לעלות ארצה. אהוד אבריאלי, בעל גוף גמוך ורחב, אך לא שמן, שיצר אדומם המתחיל להדלדל, פנים המזומנות לחיך תמיד, אינו נראה כלל כסוכן חשאי מן הסוג המאכלס רומנים ועזירים. הרורו, שהביאוהו לעולם בשנות המלחמה העולמית הראשונה (1917) בוואי לא ייעזר הו לתפקיד זה. אביו היה סוחר, אמו מנהלת בית הספר העברי האחד והיחיד בעיר. הם היו, כפי שמתאר אותם אבריאלי, 'פלוטוקרטים ציונים ותיקים'.

הילד אהוד טרם עמד איתן על רגליו כאשר החל כבר לפטט קצת עברית. בן 9 היה כאשר נכנס לתנועת הנוער הציונית תכלת לבן. 'השקיע בה מאז את רוב מצו'. כאשר נתן היסלר לעצמו מתנת יום-הולדת, את אוסטריה מולדתו, ב'20 באפריל 1938, היה כבר אהוד אחד מבוגרי תנועות הנוער ומראשיה. הוא שוכנע שכבר הגיעה שעתו לעלות ארצה.

ע'ת להציץ בחרך. שבועות מספר לאחר ירידתו מספון האניה בנמל חיפה, קבל את ההוראה הראשונה. להכנס לעול השליחות. באותם הימים היתה שליחות עדיין עול. אהוד ארו מחדש את מוזדותיו, חזר אחזו התרגשות משונה לוינה העטופה דגלי צלב-הקרוס. יותר משנה פעל בעיר שחגיגותיה היהודיות כבר נשאו כתובות 'יהודי' וא' שר ברחובותיה שפשו יהודים מוקנים את הרצפות, תחת פקוחם של לובשי מדים חומים.

קצת לפני פרוץ מלחמת העולם השנייה הפכו פעולות עליה ב'. בהו עסק אבריאלי במיוחד, כמעט בלתי אפשריות. הוא עלה שנית ארצה. הפעם היתה ישיבתו יותר ממושכת, הצטרף לקבוץ, ישב תחילה בכנרת, אחר בנאות מרדכי. ב'1943 החליטו המוסדות שיש להם בשביל האדמוני, ששמו היה ידוע לכל חבר תנועת נוער ציונית בבריות מרכז אירופה, תפקידים חשובים יותר מגדול עובניות. אהוד נשלח לאיסטנבול, באותם הימים גן העדן של כל השרותים החשאיים בעולם. העיר, שברחובותיה רחשו סוכני הציר והשליחי בנות הברית, היתה התח' האחד שבעדו יכול הישוב בארץ להציץ לעבר מחרכות מיידיק ואושיניצים. אבריאלי נצטווה לשהות בעיר, לרחרה, לעזור להניח את היסוד לתנר' עת המחתרת היהודית הגדולה שקמה עם פריצת שערי מח' גות הריכוז.

ע'ת לאחוז בחומים. הוא אירגן קבוצת סוכנים, שמנ' תה 14 חבר, אשר עברו בשטח האצני, קימו קשר כלשהו עם היהודים, הורזו מסך ועדו לגיסאות. בין שאר תפקידיו: ארגון עליה ב' מארצות הבלקן, שליחת הצנחנים הסוכנים כעבור שנה נשלח ליוון. אולם השלטונות הבריטיים, שכבר החלו לחשוש ממחתרת יהודית מאורגנת, גרשוהו משם. אבריאלי חזר לקבוץ ולאשתו, קיוה להתליף את החיים הסוע' רים של סוכן חשאי בשלוה היחסית של הקבוצניק.

בטרם הספיק לכרך את חבריו בשלום, כבר נאלץ להפרד מהם שוב, נשלח ליוגוסלביה. בתחילת שנת 1946 קבל מברק דחוף מאת ה'בוט' אשר ציוה עליו לעבור לעיר אחרת. בי. גי', שישב בפרזן קרא אותו אליו, הטיל עליו את קשור החוטים המרובים שנתמשכו אל גולה של המחתרת הגדולה ביותר, אשר קמה ביום מן הימים באירופה. עד סוף 1947 פיקח אבריאלי על רשת ההברחה הגדולה של נשק, רכוש ובני' אדם.

*תנועת נוער חלוצית שחינכה את חבריה לקראת חיים בקבוץ המאוחד. אפשר להשוותה לנוער העובד כיום.

שלה, מוכנות לעלות בצחא על המוקד. אולם רק אחת מהן התכונה לואת ברצינות. סיעת הפועלים, פנתה השבוע עורף למוקד, הודיעה שהיא חוזרת למקום נוח יותר. התוצאה: בא'כחה, בנימין מינץ, יוכה, סוף סוף, בכסא הממשלתי שחומם עד כה על-ידי איציה-מאיר. רצח בעינינו. כשנודע תמרון פיקח זה, קמה במחנה הדתי הקיצוני המולה גוראה. 'הודועות אשר לא נודעה עוד דוגמתה עד

ע'ת למנוחה

לכאב הראש שהטריד אותם קה. אבריאלי העתיק את שם ציכוסלובקיה, מצא יידיים של כוחה הרשמי למחצה של דולרים, קבל תמורתם נשק יותר, כמעט דיפלומטי. של שדה תעופה בקברת הבריה עציון ועליו הופקדו חיילי חיל האוויר הישראלי פתחו סלובקיה, נשק, פרקו אותו כשנתמנה אבריאלי יומי

אהוד אהוד סוף סוף

ישראל במדינה בה ישב, ל יומית. הוא אפילו לא היה הציקרי היה כי אשתו יכלו ציר רשמי ולא עוד סוכן ת עם השתחררו מתפקידו את פראג, עיר שאשתו חבו להיות מזכיר משרדו של עתה ראש ממשלת ישראל בירושלים, קבל על עצמו יינה הכפטיים של ישראל. 'המרגל הציוני' אהוד א לפני שבועיים, על פספסו ב' במצפון שלם ברוב האשמוז נדוידים והרפתקאות אל המ ביתו יאשר בדרום ירושלינ

בעל החוב

לעומת אהוד אבריאלי, ש מתכנן פעולות מיסתר אורושטיין בדיוק לתפקיד טיפוס של איש מחתרת בני היום הקיפה את כל היהדות הדתית, צעק המודיע, עתון אגודת-ישראל. 'הזעם שהוצת בעינים והשלהבת שנולקה בלבבות לא יכבו במהרה... (פועלי אגודת ישראל) לא יוכלו לרחוץ בנקיון כפיהם כי אמנם זיהם לא שפכו את הדם הזה, דמן של בנותינו!' לא רק חטיפת הכסא (וחללה חזרה לממ' שלה מחוץ כניעה') עוררה את הסערה פו' עלי אגודת-ישראל עשן מעשה מרחיק לכת

השולטות ביחד רק על 4 קולות בכנסת, אפי שר למסור רק כסא אחד. בהתאם לעיקרון כי 'הגיל קודם ליופי', נמסר הכסא לאיציה מאיר לויין, איש אגודת-ישראל הבלתי-פועלית. פועלי אגודת ישראל מצאו פתרון מקורי מאד לתיקון הדבר. כששבא המשבר הגדול ביחס לגיוס הבנות לשרות לאומי, תחמו על הסכם לשיתוף-פעולה עם אגודת-ישראל. על סמך הסכם זה יצאו שתי הסיעות מן המס'

* הרביעי. אם מתחילים את הספירה מיום הקמת מטה חלבי אמיתי בהגנה. במקרה זה יהיה הסדר: עקב דורי, יצחק יעקב דורי, יגאל ידן מרדכי מקלף. ** תקווה שהתבטסה על ההודעה שיגאל ידן וחיים לסקוב הביעו, בישיבה המכרעת דעה שיליית על הצעתו של בי. גי' לפרט את מטה הפלמ"ח.